

ANNE LIISBERG | OKTOBER 24, 2022

ANMELDELSE ★★★★★ Maskefald er den forestilling, vi ikke vidste, vi manglede

Byens Lys på Christiania genåbner som teater med Steen Koerners porøse og potent-poetiske cabaret *Maskefald*, der med tråden til fortiden revitaliserer kollektivets kunstneriske kraft.

Erik Clausen taler til os. I staccatosætninger fra projektioner på scenerummets kroge og fremspring. Om at være kunstner. Om Christiania. Han vil fortælle på sin egen måde. Så bryder sax, trommer og en dansende maskemand ind. *Maskefald* fortæller på sin egen måde, der hylder fortiden og peger ind i fremtiden med et hold brillante kunstnere.

Maskefald på Byens Lys. Foto: Rune Abro

Hjertets mangesprogede tale

I front står *Smag Paa Dig Selv*, det Christianiabaserede band, der fornylig er braget gennem lydturen med deres unikke sax/trommepreformance, der kraftfuldt og punkjazzet banker mod trommehinderne og får hele kroppen til at vibrere. Finurlige Vera My danner musikalsk modpol med sine sprøde, stilfærdige slice of life-sange om hjertes af elastik, dunkle malerier, der males lyse igen og om at stalke sin nabo, når man ikke kan blive hemmelig agent.

Hendes toner accentueres i Benjamin Skops mageløse electric boogie-variationer, der organisk glider over scenen med ubesværet præcision og dirrende indlevelse. Et blødt knæ, en skærende albue. Sad man mon lige og savnede netop den danseform. Næ, men den rammer ligesom Lyyliä Koivuniemis flyvende-flaksende ballerinatrin snart hid snart did den hjertets mangesprogede tale, der er krumtappen i *Maskefald*.

Annonce

Maskefald på Byens Lys. Foto: Rune Abro

Prinser, guldfugle og punknonsenssvadaer

Michiel Tange van Leeuwen fascinerer som altid med sin artistiske kropsbeherskelse. I den grove jerntrapez, i håndstand, i elegant bevægelse med Lyllia Koivuniemi. En nuance mere på forestillingens kropslige palet, der

udfolder sig på den lille scene, der vokser sig større i Michel Winckler-Krog-Hackstages fabulerende, lysende billedscenografi, der som forestillingen selv fornyer fortiden ved at flette den med nutiden.

Ordene ligger i munden på Josephine Raahauges sorte og Mia Lerdams hvide karakterer. Raahauge dystert, kuldslået travende med hættten over hovedet og Herman Hesses dystopier på læben. Mia Lerdam diabolisk fortællende eventyr, mens hun koster rundt med prinser og guldfugle. Sammen til sidst i projektionernes blomstervæld af håb. Thorbjørn Øllgaard supplerer stærkt det talte ord med sine spytte-mumlende kapitalismebashende punknonsenssvadaer.

Maskefald på Byens Lys. Foto: Rune Abro

Utrolig retro og forfriskende hip

I hjørner og på gesimser sniger Andy Benz og Nico De Frost sig rundt og lægger bund og toner i det musikalske poesiinferno. Øverst til venstre troner Albert Holberg skulpturelt som den tæskende tromme.

Det er på mange måder en syndig rodebutik, Steen Koerner har rørt sammen i sin gryde, men det fungerer. Ikke mindst i kraft af kunstnerne, der alle som en er blæret dygtige til det, de laver, men også alle har den kant, der ikke bare gør det flot, men som bærer det grimme og det uskyldige i sig på samme tid.

Maskefald er både helt utrolig retro og forfriskende hip. En kunstnerisk knyttnæve med et spirende blomsterflor gemt i håndfladen. En forestilling, vi ikke vidste, at vi havde brug for. Men det havde vi!

Tekster af: Jesper Groth, Clemens Telling, Thorbjørn Øllgaard, Vera My og samples fra Hermann Hesse.
Musik af: Smag Paa Dig Selv, Yo-Akim, Vera My, Andy Benz og Nico De Frost. Iscenesættelse: Steen Koerner.
Musikalsk ledelse: Andreas Bennetzen. Visuel designer: Michel Winckler-Krog-Hackstage.

Medvirkende: Josephine Raahauge, Mia Lerdam, Thorbjørn Øllgaard, Oliver Lauridsen, Albert Holberg, Vera My, Andy Benz, Lyylia Koivuniemi, Nico De Frost, Michiel Tange van Leeuwen og Benjamin Skop.

Spiller på Byens Lys 12. – 23. oktober 2022.

